1962
ସେପ୍ଟେମ୍ବର, 4

ରାଜା ବାହାଦୁର ଧନରାଜ ଗିରଜୀ

ବନାମ

ରାଜା ପି. ପାର୍ଥସାରଥୀ ରାୟନିମ୍ବାରୁ

ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର ଏବଂ କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ)

ନ୍ୟାୟାଳୟ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦିତ ହେଲା - କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି, ଏହା ଏକ ନିର୍ବାହ ସମ୍ପାଦନ କରେ କି - ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନିୟମ - ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମ, 1872 (1872 ର 9), ଧାରା 135,126 ।

ଯଦିଓ ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 135 ଅଦାଲତ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସେହି ଧାରାରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନିୟମ ଏହା ଉପରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଉକ୍ତ ନିୟମ ଯାହା ଜାମିନଦାରକୁ ନିର୍ବାହ କରିବାର ହକଦାର ଦେଇଥାଏ, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ସେ ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବାକୁ, କିମ୍ବା ନିଜେ ଋଣ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିକାର ମାଗିବା ପାଇଁ ସକ୍ଷମ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଜାମିନଦାରଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନରେ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାହ କରାଯାଏ କି ନାହିଁ, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୁଏ, ତାହା ବନ୍ଧପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଜାମିନଦାର ଏହି ଆଧାରରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦଟି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଜାମିନଦାରଙ୍କ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ।

ଦି ଅଫିସିଆଲ୍ ଲିକ୍ୱିଡେଟର୍ସ୍, ଦି ଟ୍ରାଭାଙ୍କୋର୍ ନ୍ୟାସନାଲ ଆଣ୍ଡ କ୍ୱିଲନ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ଼୍ ବନାମ *ମାଡ୍ରାସର ଅଫିସିଆଲ୍ ଆସାଇନି* I.L.R. 1944 Mad. 708, *ପାର୍ବତୀବାଇ* ବନାମ *ବିନାୟକ ବଲୱନ୍ତ*, I.L.R. 1938 Bom. 794. *ମହମ୍ମଦଲ୍ଲୀ ଇବ୍ରାହିମଜି* ବନାମ *ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ*, (1929) I.L.R. LIV Bom.118, *ନରସିଂହ ମାହଟନ* ବନାମ *ନିର୍ପତ ସିଂହ*, (1932) I.L.R. XI

ପାଟନା 590 ଏବଂ *ମହମ୍ମଦ ୟୁସଫ* ବନାମ *ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ଓଝା*, (1927) I.L.R. LV Cal. 91, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

କିନ୍ତୁ ଯଦି ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ଏବଂ ଜାମିନଦାର ମଧ୍ୟ ଏକ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାଧାନ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ବିଚାର କରିଥିଲେ, ଏବଂ ଜାମିନଦାର ଏହା ଜାଣି ବନ୍ଧପତ୍ରକୁ ସମ୍ପାଦିତ କରିଥିଲେ ଯେ ସେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହୋଇପାରନ୍ତି, ତେବେ କୌଣସି ନିର୍ବାହ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଜାମିନଦାର ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରିନାମା ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହେବେ ।

ହାଜି ଅହମ୍ମଦ ବନାମ *ମାରୁତି ରାମଜୀ*, (1930) I.L.R. LV Bom. 97.*ଅପ୍ପୁନି ନାୟାର* ବନାମ *ଇସାକ୍ ମକାଡାନ୍*, (1919) I.L.R. 43 Mad. 272 ଏବଂ *କନାଇଲାଲ ମୁଖାର୍ଜୀ* ବନାମ *କାଳି ମୋହନ ଚାଟାର୍ଜୀ*, A.I.R. 1957 Cal. 645, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଅଦାଲତ ସପକ୍ଷରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା, ଯଦି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଏ, ଜାମିନଦାରମାନେ ଉତ୍ତରଦାତା ତରଫରୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣର ଅର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିଗୁଡ଼ିକର ସମାଯୋଜନରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦଖଲ କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ କରିବା ପାଇଁ ଜଟିଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲା, ଯଦ୍ୟପି ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ସମୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଏବଂ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟବିଧିର ବହିର୍ଭୂତ ବିଷୟଗୁଡିକ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ସମ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ପ୍ରତିଭୂତିଗୁଡିକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାହ ହୋଇଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : 59 ର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 343, 344 ଏବଂ 345 ।

1946ରେ A. A. O. ସଂଖ୍ୟା 288 ରୁ 290 ରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 12 ଜାନୁଆରୀ, 1950 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଅପିଲ ଗୁଡିକ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ *ଆଲ୍ଲାଡି କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀ, ଏସ୍. ବି. ଜାଥର* ଏବଂ *କେ. ଆର୍. ଚୌଧୁରୀ* ।

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ପାଇଁ (59ର C.A. ସଂଖ୍ୟା 345ରେ) *ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ଭି. ବେଦାନ୍ତଚାରୀ* ଏବଂ *ଟି. ସତ୍ୟନାରାୟଣ* ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା 3ରୁ 6 (C.A. ସଂଖ୍ୟା 343 ଏବଂ 59ର 344ରେ) ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 5ରୁ 8 (1959ର ସି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 345ରେ) ପାଇଁ *ଟି. ଭି. ଆର୍. ଟାଟାଚାରୀ* ।

1962, ସେପ୍ଟେମ୍ବର 4 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - [1959 ମସିହାର ଦେୱାନୀ ଅପିଲ୍ ସଂଖ୍ୟା 343 ଏବଂ 344 ର ନିକାଶ କରିବା ପରେ, ମହାମାନ୍ୟ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ।]

ଏହା ଆମକୁ ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 345/1959 କୁ ନେଇଯାଏ ଯେଉଁଥିରେ ଆବେଦନକାରୀ ଜାମିନଦାର, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3ଙ୍କ ବିରୋଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଚାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଦାବିକୁ ଉଭୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏହି ଆଧାରରେ ଆଗକୁ ବଢ଼ିଥାଏ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ନିଜେ ଜଣେ ଖିଲାପକାରୀ ଥିଲେ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଜାମିନଦାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିକାର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିନଥିଲା । ଯେହେତୁ ଖିଲାପର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ, ଆମେ ଏକ ବିପରୀତ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ, ଆବେଦନକାରୀ ଜାମିନଦାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିକାର ମାଗିବା ପାଇଁ ହକଦାର କି ନାହିଁ ତାହା ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ, ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱର ପ୍ରକୃତି ଏବଂ ପରିସର ବିଷୟରେ ପ୍ରଥମେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । 1935 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 29 ତାରିଖରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ରର ଖଣ୍ଡ 5 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଜାମିନଦାରମାନେ ଅଙ୍ଗୀକାର କରନ୍ତି ଯେ ଯଦି C.M.A. ସଂଖ୍ୟା 362/1929ରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଓଲଟାଇବା କିମ୍ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ ଏବଂ ଉକ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିମ୍ବା ଓଲଟାଇବାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦରେ ଉକ୍ତ

1962
ରାଜା ବାହାଦୁର ଧନରାଜ ଗିରଜୀ
ବନାମ
ରାଜା ପି. ପାର୍ଥସାରଥୀ ରାୟନିମ୍ବାରୁ
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ କୌଣସି ପରିମାଣର କ୍ଷତିପୂରଣ ଆଦେଶ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଉତ୍ତରଦାୟୀ ହୁଅନ୍ତି, ଜାମିନଦାରମାନେ ଉକ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଦେୟ ହୋଇପାରେ ତାହା ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଏବଂ ଯଦି ସେମାନେ ଏଥିରେ ବିଫଳ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଦେୟଯୋଗ୍ୟ କୌଣସି ରାଶି ଏହି ଖଣ୍ଡରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ପ୍ରକାରେ ଆଦାୟ କରାଯିବ । ଏହି ବନ୍ଧପତ୍ର ଅଦାଲତ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବକେୟା ରାଶି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ମାମଲାଟି ବିଚାରଣ ଅଦାଲତକୁ ପଠାଯାଇଥିଲା ଏବଂପ୍ରତିପ୍ରେରଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆବେଦନ ଉପରେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିବା ଅପିଲଗୁଡ଼ିକର ବିଚାରଧୀନତା ସମୟରେ ହିଁ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ମଧ୍ୟରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଉକ୍ତ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଦାବି କରାଯାଏ ତାହା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ରର ଖଣ୍ଡ 5 ର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଅଂଶକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଜାମିନଦାର ପାଇଁ ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ରାଜି ହୁଅନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ରକୁ କଠୋର ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହା କେବଳ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଆବେଦନକାରୀ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଠାରୁ ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ପରିମାଣକୁ ଅପିଲରେ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶକୁ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଓଲଟାଇବା କିମ୍ବା ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିବାର ଫଳାଫଳ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ । ଶ୍ରୀ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ମାଡ୍ରାସ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା, ପକ୍ଷମାନେ ବିବାଦରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଜାମିନଦାରଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବା ଭାବରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ଏହି ତର୍କର ସମର୍ଥନରେ, ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 135 ଅନ୍ତର୍ଗତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୀତି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି । ଶ୍ରୀ କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀ ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ବିରୋଧ କରନ୍ତି ଏବଂ ନିବେଦନ କରନ୍ତି ଯେ ଏକ ଅଦାଲତ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ଧାରା 135 ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ଜାମିନଦାର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତିକାର ଏହି ତଥ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏ ନାହିଁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ମଧ୍ୟରେ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବିବାଦ ସମାଧାନ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରିରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ବିବାଦ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି ଯେ ଭାରତୀୟ ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 135 କିମ୍ବା ଏହାର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନୀତି ନ୍ୟାୟାଳୟ ସପକ୍ଷରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ କି? ଧାରା 135 ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ ଋଣଦାତା ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଚୁକ୍ତିନାମା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଋଣଦାତା ଏକ ବୁଝାମଣା କରନ୍ତି, କିମ୍ବା ସମୟ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଶୃତି ଦିଅନ୍ତି, କିମ୍ବା ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରନ୍ତି ନାହିଁ, ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତା ପ୍ରତିଭୂତି ନିର୍ବାହ କରନ୍ତି, ଯଦି ଜାମିନଦାର ଏହିପରି ଚୁକ୍ତିନାମାକୁ ସମ୍ମତି ନ ଦିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଧାରା 135 ଲାଗୁ ହେଉଥିବା ପ୍ରତିଭୂ ଚୁକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ନାହିଁ ଯଦି ଜାମିନଦାରଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ଋଣଗ୍ରହୀତା ଏବଂ ଋଣଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଋଣ ବୁଝାମଣା କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦିତ କରିଥିବା ଜଣେ ଜାମିନଦାରଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ପ୍ରତିଭୂ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଭଳି ଏକ ଚୁକ୍ତି, ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 126 ର ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ଧାରା ଅଧୀନରେ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଚୁକ୍ତିନାମା ଜାମିନଦାର, ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତା ଏବଂ ଋଣଦାତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଏବଂ ଅଦାଲତ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ବନ୍ଧପତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣୀୟ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏପରି ବନ୍ଧପତ୍ର ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଦିଆଯାଏ, ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ନୁହେଁ ଏବଂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଲାଗୁ କରିବା କିମ୍ବା ନକରିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିବେକାଧିକାର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତେଣୁ, ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସର୍ତ୍ତାବଳୀରେ ଧାରା 135ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଦାଲତ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଧାରା 135 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୀତିଗୁଡିକ ଏହିପରି ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ଡିକ୍ରି-ଧାରକ ଡିକ୍ରିଋଣୀଙ୍କୁ ସମୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିକାର ନ ନେବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦିଅନ୍ତି, ତେବେ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଋଣଗ୍ରହୀତାକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସମୟର ବୃଦ୍ଧି ଜାମିନଦାରଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ, ଯଦିଓ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଅଦାଲତର ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜାମିନଦାରଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର ଦେଉଥିବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନିୟମର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ଜାମିନଦାର ଯେକୌଣସି ସମୟରେ

ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଦାତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଡାକିବାକୁ କିମ୍ବା ନିଜେ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ବାଧ କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବା ଉଚିତ । ଯଦି ଋଣଦାତା ତାଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କଠାରୁ ଋଣ ଦାବି ନ କରିବାକୁ ନିଜକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ ତାହା ଜାମିନଦାରଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ଭୌତିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ, ତେଣୁ, ଯେତେବେଳେ ଜାମିନଦାରଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କୁ ସମୟ ଦିଆଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଜାମିନଦାର ନିର୍ବାହ ହେବା ଦାବି କରିପାରିବେ । ଏହି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୀତି ଏକ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ସେତିକି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ, ଯେତିକି ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 126 ନ୍ୟାୟାଳୟ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ତେଣୁ, ଆମେ ଏହି ତର୍କର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ଦେଖୁନାହୁଁ ଯେ ଚୁକ୍ତି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 135 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୀତି ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିବା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଉପରେ ଲାଗୁ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ଯେଉଁ ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟଧାରା ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଆପୋଷ ଡିକ୍ରୀ ପାରିତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏପରି ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ ହୁଏ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ, ବନ୍ଧପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ସର୍ବଦା ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଜାମିନଦାର ଏହି ବନ୍ଧପତ୍ରକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ କ'ଣ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲେ ଯେ ଋଣଗ୍ରହୀତା ଏବଂ ଋଣଦାତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ବିବାଦରେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ହୋଇପାରେ, ନା ସେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦଟି ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ ହେବ ଏବଂ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ହେବ ନାହିଁ? ଯଦି ବନ୍ଧପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ଜାମିନଦାର ଏହି ଆଧାରରେ ଦାୟିତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ଯେ ବିବାଦର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ୍ୟତା ଆଧାରରେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା କରାଯିବ ଏବଂ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ ହେବ ନାହିଁ, ତେବେ ବିବାଦର ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଜାମିନଦାରଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବ (*ଅଫିସିଆଲ୍ ଲିକ୍ୱିଡେଟର୍ସ୍, ଦି ଟ୍ରାଭାଙ୍କୋର୍ ନ୍ୟାସନାଲ ଆଣ୍ଡ କ୍ୱିଲନ୍ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ମାଡ୍ରାସର ଅଫିସିଆଲ୍ ଆସାଇନି* (1), *ପାର୍ବତୀବାଇ ବନାମ ବିନାୟକ ବଳୱନ୍ତ* (2); *ମହମ୍ମଦଲ୍ଲୀ ଇବ୍ରାହିମ୍ଜୀ ବନାମ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ* (3); *ନରସିଂହ ମୁହଟନ୍ ବନାମ*

(1) I.L.R. 1944 Mad. 708

(2) I.L.R. 1938 Bom. 794

(3) (1929) I.L.R. LIV Bom. 118

ନିର୍ପତ ସିଂ (4) ଏବଂ *ମହମ୍ମଦ ୟୁସୁଫ ବନାମ ରାମ ଗୋବିନ୍ଦ ଓଝା* (5) ଦେଖନ୍ତୁ ।) ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ, ଯଦି ବନ୍ଧପତ୍ରର ସର୍ତ୍ତାବଳୀରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଏହା ଜାମିନଦାର ସମେତ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ବିଚାର ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ଯେ ବିବାଦ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ଜାମିନଦାର ଏହା ଜାଣି ବନ୍ଧପତ୍ରକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଥିଲେ ଯେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଅଧୀନରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇପାରେ, ତେବେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସେ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଦାବି କରିବାକୁ ହକଦାର ହେବେ ନାହିଁ, *ହାଜି ଅହମ୍ମଦ ବନାମ ମାରୁତି ରାମଜୀ* (6); *ଅପ୍ପୁନି ନାୟାର ବନାମ ଇସାକ୍ ମକାଡାନ୍* (7), ଏବଂ *କାନାଇଲାଲ୍ ମୁଖାର୍ଜୀ ବନାମ କାଲି ମୋହନ ଚାଟାର୍ଜୀ* (8) ଦେଖନ୍ତୁ । ତେଣୁ ପ୍ରଶ୍ନଟି ସର୍ବଦା ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ରର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିବାର ହେବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବ ଯେ ଏକ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ପ୍ରତିଭୂତିକୁ ନିର୍ବାହ କରେ କି ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ଦ୍ୱାରା ପାରିତ କରାଯାଇଥିବା ବନ୍ଧପତ୍ରକୁ ଦେଖିଲେ, ଏହା ଧରିବା ଅସମ୍ଭବ ଯେ ଜାମିନଦାରମାନେ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦନ କରିବା ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲେ ଯେ ପକ୍ଷମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବିବାଦକୁ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମାଧାନ କରିବେ ଯେପରି ସେମାନେ କରିଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ସେହି ସମୟରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଚାରାଧୀନ ବିବାଦଟି ଥିଲା ଅର୍ଥ ବିବାଦ, ଯାହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷକୁ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଏକ ଆଦେଶରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦାବିର ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ପାଇଁ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଜଟିଳ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଚଳନ କରିଛି । ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରିନାମା ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଧିକାର କରିବାର ହକଦାର ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ଏବଂ ସେହି ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ, ଉଭୟ ପକ୍ଷର ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱୀ ଦାବିକୁ ସମାଯୋଜନ କରାଯାଇଥାଆନ୍ତା । ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଯେତେବେଳେ ପକ୍ଷମାନେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ବିବାଦର ସମାଧାନ କରିବାକୁ ବାଛିଥିଲେ ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ରର ଖଣ୍ଡ 5 ରେ ଥିବା ଭୌତିକ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଆକର୍ଷିତ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ରାଜିନାମା

(4) (1932) I.L.R. XI Patna 590
(5) (1927) I.L.R. LV Cal. 91
(6) (1930) I.L.R. LV Bom. 97
(7) (1919) I.L.R. 43 Mad. 272
(8) A.I.R. 1957 Cal. 645

ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଙ୍କୁ ସମୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହି ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିନଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ, ଡିକ୍ରି ଦ୍ୱାରା ସମୟ ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା ଯଦିଓ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଅଧୀନରେ ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବାକୁ ସମୟ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତାହା ହେଉଛି ଅନ୍ୟ ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ଅଧୀନରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ର ଦାୟିତ୍ୱ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରିର ଫଳସ୍ୱରୂପ ନିର୍ବାହ ହୋଇଛି ।

ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଉ ଏକ ବିଚାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ । ଏହା ଏକ ସାଧାରଣ କାରଣ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମାଧାନ ହୋଇଥିବା ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଦାବି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା, କାରଣ ଆବେଦନକାରୀ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଦଖଲ ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲେ । ଏହି ଦାବି କରିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରି ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ଏବଂ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଥିବା ପରିକଳ୍ପିତ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର ବାହାରେ ଅଛି, ଏବଂ ତଥାପି ଏହି ବିବାଦ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ ହୋଇଛି ଯାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଏକ ମାମଲା ଯାହା ନ୍ୟାୟିକ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସହିତ କଠୋର ଭାବରେ ଜଡ଼ିତ ନଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରତିଭୂ ବନ୍ଧପତ୍ର ନିଷ୍ପାଦିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସମାଧାନରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ତେଣୁ, ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀ ଏହା ଦେଖାଇବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଯେ ସେ ଜଣେ ଖିଲାପକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି, ତଥାପି ସେ ଜାମିନଦାର, ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3ଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିକାର ମାଗିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀ କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କାରଣ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି ପ୍ରସଙ୍ଗ ନିଆଯାଇ ନଥିଲା । ଏହି ତର୍କରେ କୌଣସି ସାର ଅଛି ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁନାହୁଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ବିଚାରଣ ଅଦାଲତରେ ଏପରି କୌଣସି ବିବାଦ ଗ୍ରହଣ କରିନଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ହୋଇଥାଇପାରେ, କାରଣ ପକ୍ଷମାନେ ସେତେବେଳେ ଖିଲାପକାରୀ କିଏ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପିଲଗୁଡ଼ିକ ଯୁକ୍ତି

କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଟି ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଦ୍ଵାରା ନିବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ଵାରା ବିଚାର କରାଯାଇଛି । ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଶ୍ରୀ କୁପ୍ପୁସ୍ୱାମୀ ଚତୁରତାର ସହିତ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଇନଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଅପିଲରେ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତର୍କ ହେଉଛି ଯେ ଯଦି ପ୍ରଥମ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଆବେଦନକାରୀ ଦର୍ଶାଇଥାଆନ୍ତେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 1 ମଧ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାକୁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ସମ୍ମତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟତଃ ଏକ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଚିନ୍ତାଧାରା । ଯଦି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ଆପୋଷ ବୁଝାମଣାରେ ସହମତ ପକ୍ଷ ହୋଇଥିବାରୁ ଆପୋଷ ବୁଝାମଣା ଡିକ୍ରି ଦ୍ଵାରା ନିର୍ବାହ ହୋଇନଥିଲେ, ତେବେ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା କହିବା ଉଚିତ୍ ଥିଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେତେବେଳେ ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ଅନୁସନ୍ଧାନ ପାଇଁ କହିଥାନ୍ତେ କିମ୍ବା ସେହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ତରଦାତା ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3 ମାନଙ୍କୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଥାନ୍ତେ ।

ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ଦେୱାନୀ ଅପିଲ୍ ସଂଖ୍ୟା 345/1959 ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଆବେଦନ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।